

Kázání Marka Vanči ze 14. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

Kázání Marka Vanči ze 14. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

I. čtení: Zj 14, 1-3 + 6-16

II. čtení: Ž 126

Milé sestry a milí bratři,

radost a smutek, naděje a bezvýchodnost, smích a pláč. To jsou dva póly, mezi kterými se pohybuje naše existence. Starozákonní svědek to říká ještě jinak - člověk buď je s Hospodinem anebo je od něj vzdálen. Obojí byla bytostná zkušenost Izraele. Obojí je bezpochyby také osobní zkušenost každého z nás.

Žalm 126 vyrůstá ze základní zkušenosti Izraele, ze zkušenosti zajetí a vysvobození ze zajetí. Babylonské zajetí sebou přineslo rozklad společenství víry, beznaděj a ztrátu všech dosavadních jistot. Hospodinovi věrní byli rozptýleni mezi cizími a v Hospodina nevěřícími lidmi. Přesto měl Izrael i uprostřed exilu vydávat svědectví o Božím díle. Sice všechny okolnosti mluví proti tomu, všechny události podřívají naději, ale víra je silnější než zlá a bezvýchodná skutečnost, která Izrael obklopuje. A navíc - utrpení očisťuje. Ve vyhnanství Izrael nachází novou víru, pevnější a hlubší, protože už bez vnějších opor, a vrací se k svému Bohu. Hospodin nenechal svůj lid ve tmě a v beznaději a činí s ním veliké věci. Vyvádí svůj lid ze sevření a dává mu nový výhled. Izrael může odejít z cizí země. A v tu chvíli jeho ústa naplnil smích a radost. Boží lid křičí radostí. Údiv, smích, radost - to je lidská reakce na Boží vysvoboditelské činy.

Jak máme tomuto žalmu rozumět my dnes? Cožpak nezažíváme doby zajetí a doby osvobození i ve svých životech? Žalmista má pozoruhodný vhled do života. Je přece čas plakat i čas smát se, je čas truchlení i čas poskakování radostí. K životu národa, církve i každého z nás přece patří čas sevření i čas vysvobození. Pokud dokážeme jak v sevření, tak v osvobození, vidět i nadále veliké Boží činy, pokud nám těžkosti života nezničí výhled k Bohu, pak se náš život odvíjí ve svobodě a v naději. Jestliže nechápeme život trpně, pokud jen nesnášíme to, co se s námi děje, jako „rány osudu“, ale hledíme dál a chápeme i sebe sama jako součást stvoření a Božích činů, pak i uprostřed těžkostí jsme svobodní a chceme znovu hledat a rozlišovat, co je pro život dobré, co je pevné a neotřesitelné a čeho je dobré se držet.

Izraeli bylo dáno projít utrpením a pochopit smysl zajetí.

I my projdeme krizí, pokud ji vezmeme a přijmeme jako chvíli, kdy máme osvědčit svou víru a obstát před Bohem.

A Izrael zpíval písně, žalmy protože se v nich rozpomínal na to, co s ním jeho Bůh dělá. Ohlíží se zpět, aby našel sám sebe, svoje místo mezi národy. I nám, církvi i jednotlivci, pohled zpět dává šanci pochopit - kdo jsem a jaký je můj úkol ve světě. Čím jsem prošel?, co určilo moji cestu?, kde teď stojím?, a kam směřuji? Kterým směrem vykročit, aby bylo znát, že Hospodin činí velké věci?

Mnoho lidí dnes má problémy s orientací života. A to proto, že nezná své kořeny, nezná minulost, nezná Boží skutky, netuší nic o Božích skutcích, které jediné mohou člověku dát smysl a cíl života. Izrael se díval dozadu, aby pochopil Boží skutky. Hledal své poslání a smysl své existence. Hledal svou identitu, svou totožnost, své poslání. Člověk nemá smysl života sám v sobě, ale dostává ji skrze Boží skutky.

Izrael se ale nedíval jen dozadu a nesetrvával jen ve vzpomínkách. Nežil jen v minulosti. Za připomínkou minulého přichází prosba do přítomnosti: „Hospodine, změň náš úděl. Jsme jako vyschlé potoky na jihu země“. To je zcela jasná prosba o Boží posilu a pomoc do současnosti. Bez Boha věřící člověk nemůže obstát. Pokud zapomínáme, že se sami ze sebe nezavlažíme, že v nás samotných je jen suchopár, vyprahlo a mrtvo, pokud nečekáme na osvěžující vodu Božího slova skrze Ducha svatého, pak sami sebe klameme a posunujeme se do míst, kde Bůh nemluví, kde je jen sucho, kde je duchovní poušť, a kde nakonec vládne jen smrt a zánik.

A v žalmu následuje i výhled do budoucnosti. Až ta žalmistova střízlivost zaráží: „Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy“. Na začátku byla řeč o smíchu a radosti. A teď se vrací tvrdá skutečnost. Žalmy nemalují

Kázání Marka Vanči ze 14. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

svět na růžovo. Nic nepředstírají. To, co tu slyšíme, ale není škarohlídství. Žádné dílo nejde samo od sebe a mluvení o Hospodinu není laciné žvatlání s širokým úsměvem na rtech. Kolikrát nás napadá, zda to, co věříme, je pravda. Kolikrát s hlavou v dlaních přemítáme a možná v slzách - není to všechno marnost? Hospodin ale dává člověku možnost plakat, bránit se a vzdorovat. Vždyť právě žalmy jsou toho plné. Nedělej si, člověče, iluze, že překážky, vnější i vnitřní, budou sami ustupovat z cesty. Nepominou jen proto, že věříš. Ba naopak, jakoby problémů přibývalo. Ale také zároveň slyš, co následuje. „S plesáním budou sklízet“. A není to s otazníkem. Je to zaslíbení spolehlivé, jisté a plné naděje. Ty sám budeš účasten Boží sklizně!

I my hledáme často sami sebe. Jako církev i jako jednotlivci. Od Izraele se učíme rozpomínání na Boží skutky. To není přehrabování našich zásluh, vin, úspěchů či ztroskotání. To je připomínka toho, jak veliké věci s námi a pro nás učinil Hospodin. Úplně mimo nás a bez nás. Často dokonce navzdory našemu snažení. Rozpomínáme se teď na to, jak velikou věc učinil Bůh, když se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi. Když Boží Syn Ježíš Kristus zemřel na kříži a vstal z mrtvých. K tomuto připomínání si Božích věcí patří také prosba - navrať se a zavlaž poušť své církve přívalem vod. A v naší situaci – pohlédni, Bože, na svůj starý svět, na nás zaskočené a vylekané, mysleli jsme si, že se nemůže zase tak moc stát s námi a se světem, zvláště tento svět svou milostí!

Naše svoboda a radost jsou i dnes právě jen v tom, že Hospodin učinil velké věci. Že je činí Hospodin a ne my. To osvobozuje a dává výhled a naději. To právě je mimo nás, nedá se námi ovládnout, nedá se nacpat do našich představ a vzorců. Teprve tehdy, když se nám naše systémy zboří, jsme schopni slyšet Boží slovo, které nás posílá radovat se s radujícími a plakat s plačícími. Pak budeme vědět, kdy a kde máme za ně k Hospodinu hlasitě křičet a kdy jen tiše rozumět a čekat s nimi v jejich trápení.

Hledáme smysl svých životů. Je nám dán v Pánu Ježíši Kristu. Musíme jít cestou těžkostí a bolestí. Náš Pán se této cestě také nevyhnul. Máme ať s pláčem, tak s jásáním vyprávět o tom, že Bůh činí s lidmi veliké věci. Máme do omrzení opakovat, že nikdo není vyňat z jeho lásky. Že všem se nabízí odpuštění. Že je třeba činit před Bohem pokání. Že přijde jednou čas sklizně. Že u té sklizně můžeme být. Že u ní chceme být.

Amen

Modlitba: Hospodine, Bože, trvá to dlouho a zdá se, že zlepšení ještě chvíli nenastane. Mnozí z nás se bojí o sebe i o druhé. Vyznáváme, že se nám pod tlakem okolností ztrácí důvěra ve tvou moc a ve tvé vedení. Vyznáváme svůj hřích, to že jsme od tebe daleko ve všedních a každodenních věcech svého života. Proto se k tobě obracíme s prosbou o tvého Ducha a o tvé Slovo. Ty máš moc zjevit nám svým slovem své skutky, to že Pán Ježíš Kristus přišel na tuto zemi, aby se obětoval za nás všechny, hříšné lidi. Způsob, prosíme, abychom tomu znovu uvěřili a v důvěře vyhlíželi další dny. Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Bože, víme, že svůj život nemáme ve svých rukou a zároveň nevíme, co přijde a co nás čeká. Věříme a doufáme v tebe, že ty jsi s námi ve všem, co nás potkává. Prosíme, pomoz naší nedověře, naší malé víře dej znovu povstat. Ty jsi otevřel v Pánu Ježíši Kristu své království. Vstupuj do našeho života se svým světlem, abychom nežili ve tmě. Dej, ať tvůj Syn je naším skutečným Pánem v životě i ve smrti. Dej, ať nejsme vyprahlí na duchu, buď v nás pramenem života, abychom žili zbožně a opravdově na tomto světě, dokud máme od tebe daný čas. Prosíme za všechny, kteří mají hlad, trpí zimou, jsou na útěku, prosíme za všechny nemocné a umírající, dej, ať u sebe mohou mít ve chvíli poslední své blízké. Posiluj všechny, kteří se o nemocné starají. Dej nám všem trpělivost a naději. Otče náš...